

Ο απόηχος του μίσους

Δεκατίες δυτικών θυπειών έχουν αποπροσανατολίσει τον πολιτικό κόσμο της Τουρκίας που σήμερα εκφράζει την ενόχλησή του για την ανυπαρξία δυτικής ανοχής ή ακόμα και συμπαράστασης έναντι των ανατρεπτικών επιλογών του που διαταράσσουν τόσο την ειρήνη στο Αιγαίο, τη Μεσόγειο και αλλού όσο και τη συνοχή της Ατλαντικής Συμμαχίας.

Η εμφανής έκφραση δυσφορίας των δυτικών πρωτεουσών και κυρίως της Ουάσιγκτον είναι προφανές ότι προκαλεί ανησυχία στην κυβέρνηση Ερντογάν, η οποία προχώρησε, το βράδυ της 28ης Σεπτεμβρίου, σε μια πρώτη διστακτική εφαρμογή των δυτικών κυρώσεων κατά της Ρωσίας, αποτασσόμενη τη ρωσική μέθοδο πληρωμών «Μιρ», κίνηση που μερικοί έσπευσαν να ερμηνεύσουν ως απόπειρα εξίλασμού των ΗΠΑ για την εν γένει τουρκική ανατρεπτική τάση. Παράλληλα όμως η Τουρκία καθιστά σαφές ότι θα συνεχίσει τη σκληρή πολιτική της εκεί ασφαλώς όπου πιστεύει πως έχει περιθώρια κινήσεων και ελιγμών. Και μια και έχει

ΓΝΩΜΗ

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΚΛΙΚΗ

ρητά αναγάγει την Ελλάδα στον κατεξοχήν «κακό γείτονα», προσάπτοντάς της προπαγανδιστικά ακριβώς όσα η ίδια μεθοδεύει εναντίον της, το μήνυμά της είναι εμφανές: θα εκμεταλλευθεί μέχρι κεραίας κάθε ευκαιρία προκειμένου να «ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς της» με αυτήν, «επανορθώνοντας λάθη και αδικίες» και επισείοντας προς όλους τη στρατιωτική της ισχύ που θεωρεί ότι την τοποθετεί στη χορεία των «δυνάμεων». Ήδη, κάποιοι

τούρκοι πολιτικοί, στρατιωτικοί και αναλυτές προβάλλουν την αντίληψη πως η χρήση ισχύος έναντι της Αθήνας θα είναι αποτελεσματικότερη σήμερα σε σχέση με τα αμέσως επόμενα χρόνια. Όταν θα έχει ολοκληρωθεί η προμήθεια των γαλλικών μαχητικών και φρεγατών, θα έχει ανανεωθεί η ομάδα των αμερικανικών F-16 και θα επίκειται η άφιξη των F-35.

Όσο, πάντως, και αν ο τούρκος πρόεδρος επιθυμεί να συντηρεί την «οργή» των συμπατριωτών του έναντι της Ελλάδας, όσο κι αν διακατέχεται από τον πόθο να αφήσει ένα νικητήριο αποτύπωμα στην Ιστορία, γνωρίζει πως η σημερινή αμυντική ικανότητα της Ελλάδας θα του στοίχιζε πολλά αν αποτολούσε το απευκαίιο. Το αφήγημά του, πάντως, στο εσωτερικό του ακροατήριο βρίσκει πρόσφορο έδαφος σε σημαντικά ποσοστά. Και εδώ, από τον πρόεδρο και τον πολιτικό κόσμο της Τουρκίας διαφεύγει ότι η διαρκής διάβρωση της τουρκικής κοινής γνώμης από την προπαγάνδα εκθρόνιπτας έναντι της Ελλάδας παγιώνει στον λαό ακραίες εθνικιστικές αντιλήψεις και θέσεις που θέλουν τον γείτονα «δολοπλόκο», «υποδεέστερο», «αφερέγγυο» και «επεκτατικό».

Με οποιαδήποτε μελλοντική προσέγγιση των δύο πλευρών να καθίσταται πραγματικά δύσκολη και με τον απόηχο του μίσους να απλώνεται και σε μελλοντικές τουρκικές γενιές. Θα είναι μια «νίκη» της παλαιάς νοοτροπίας των τούρκων στρατοκρατών που, μετά την περιθωριοποίησή τους, βρίσκουν έδαφος πρόσφορο για να επαναφέρουν στο προσκήνιο όσα εδώ και έναν αιώνα απεργάζονται περιμένοντας τη στιγμή της υλοποίησής τους. Χωρίς να αντιλαμβάνονται πως όλα αυτά όπως και τα περί «μνήμης της Σμύρνης», συνδυαζόμενα με απειλές πολέμου, πέρα από την εφήμερη δημοσκοπική και συσπειρωτική χρησιμότητά τους, δρουν εις βάρος του τουρκικού λαού και του μέλλοντός του, απομακρύνοντας τη χώρα του από την προοπτική να αποτελέσει κάτι περισσότερο από έναν ενοχλητικό και αποσταθεροποιητικό παράγοντα που μόνο προβλήματα και ανασφάλειες είναι ικανός να προκαλεί κυνηγώντας χίμαιρες.